

האיסאקו נבהל. הוא הסתכל סביב וראה
שעל ענף האורן שלפניו יושב השד טנגו,
בדיוק כפי שמציירים אותו – אף ארוך
מתרומם מעל הראש ובידיו מניפה.
האיסאקו נפל על ברכיים, רעד ובכה:
"רחם עלי טנגו. על תפגע בי!"
"אל תפחד!" ענה טנגו בנעם "אין לי כוונה
לפגוע בך. אני רק רוצה לדעת למה אתה
מדבר כך? ומה זה שאצלך בידיים?"
"אלו? אלו רק קוביות משחק. הנה ראה,
כאן עין אחת, כאן שתי עיניים, וכאן שלוש
ועוד ארבעה וגם שש. אפשר להרוויח
הרבה כסף במשחק קוביות."
טנגו לא הבין דבר ובכל זאת חשב
שהקוביות האלה הן דבר משעשע. ורצה
לקבל אותן.
"האיסאקו, תן לי את הקוביות שלך."
אבל האיסאקו לא הסכים:
"איך אוכל לתת לך אותן? זה כמו למסור
לך את הראש שלי."
כשטנגו בעל האף הארוך שמע זאת, רצה
עוד יותר את הקוביות.
"אני לא רוצה אותן במתנה! אתן לך
במקומן דבר טוב ויעיל מאוד" אמר בקול
כמה שיותר מתוק.
"איזה דבר תתן לי?"
"הנה זה" וטנגו הראה להאיסאקו את
המניפה שהחזיק בידו.

היה זה יום אביבי חמים. האיסאקו יצא
להרים כדי לקצור חציר. השמש זרחה יפה
והאיסאקו העצלן רצה ולהתחמם בה קצת.
הוא התיישב על גדם עץ כרות, הביט
בשמיים הכחולים והקשיב לקשקוש
הדרורים. הקשיב, הקשיב ושכח לגמרי על
עבודה. וכשנמאס לו לשבת סתם, הוציא
מכיסו קוביות משחק והתחיל לשחק בהן.
הקוביות היו נופלות על אבן שטוחה
שלפניו והאיסאקו דיבר:

*קוביות, קוביות,
חתגלגלו קוביות,
קוביות לבנות.*

ופתאום מאורן גבוה נשמע
קול דקיק "האיסאקו, מה אתה עושה?"

המניפה

של

טנגו

האיסאקו נתן לטנגו את הקוביות הישנות,
הסדוקות שלו, קיבל עבורן מניפת הקסם
ומרוצה מאוד הלך הביתה.
האיסאקו העצלן הלך בדרך וחשב "על מי
אנסה עכשיו את כוחה של המניפה?"

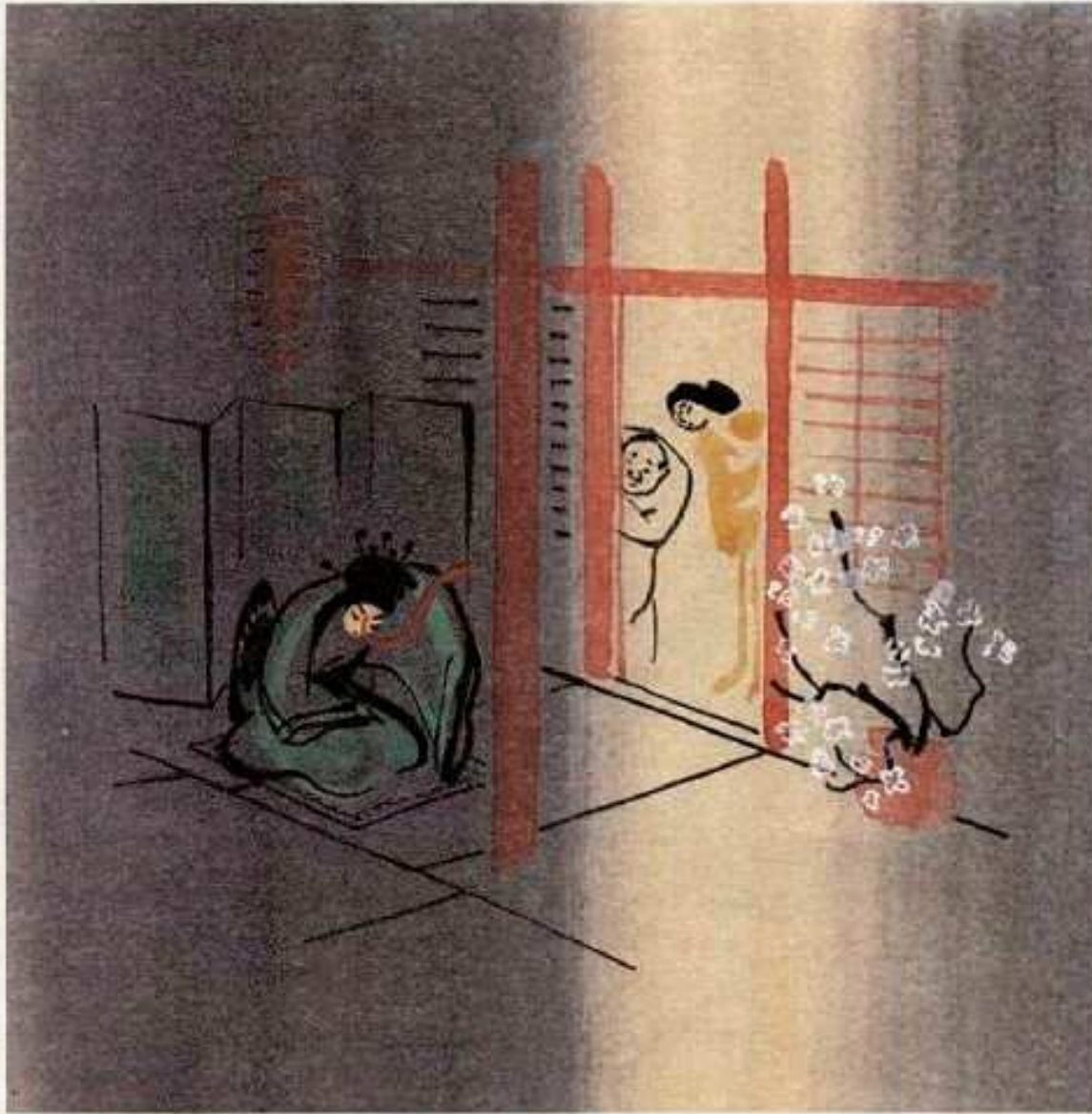

ואז ראה לפניו תהלוכה חגיגית: ארבעה
סבלים נשאו על מוטות במבוק אפריון
משי ובו נערה יפפה, ולפניהם,
מאחוריהם ומשני הצדדים הלכו
משרתים ושומרים רבים. הייתה זו בתו
של הנסיך החשוב ביותר בכל הסביבה.
"אהא! אנסה למשוך לה את אפה! זה
יהיה משעשע!" חשב האיסאקו.
הוא התערב בין המשרתים, התקרב עד
לסבלים עצמם, דפק בקלות את
המניפה מהצד המצוייר ולחש שלוש
פעמים:

"זזה הכל? ולשם מה לי המניפה המרופטת
הזו?"
"איך? אינך יודע מה כוחה של מניפת טנגו?
אז אסביר לך. אם תדפוק שלוש פעמים על
צד אחד של המניפה ותגיד 'אף גדל! אף גדל!
אף גדל!' אז קצה האף, שלך או של מישהו
אחר שתרצה בכך, יתחיל לגדול כלפי מעלה.
תרצה שהאף יהיה עוד יותר גדול דפוק יותר
חזק. תרצה שיגדל פחות, תן דפיקה חלשה.
ואם תרצה שהאף יעשה שוב קצר יותר, גם
את זה אפשר לעשות. רק דפוק בצד השני
של המניפה ואמור שלוש פעמים 'אף תקטן,
אף תקטן, אף תקטן!' והאף בהדרגה יעשה
יותר קטן. אתה מבין עכשיו איזו מניפה
מופלאה היא מניפה של טנגו? נו, אמור. אתה
מאמין לי או לא מאמין? ולא, אז מיד אעשה
את אפך ארוך מעל הראש שלך."
האיסאקו נבהל וכיסה את אפו ביד.
"מאמין! מאמין! איך אוכל לחיות עם אף ארוך
כזה!"
"אז הבה נתחלף. קח את המניפה ותן לי את
קוביות המשחק שלך."
"טוב" ענה האיסאקו. הוא היה מרוצה מאוד
מהעיסקה, אבל נהג כאילו הוא שומע בקולו
של טנגו רק מפחד.

"אף גדל! אף גדל! אף גדל!"

והנה, קצה האף של היפהפייה תחיל להתכופף כלפי מעלה ואחר כך גדל באמה, אחר כך שתי אמות ושלוש אמות.

האיסאקו נבהל ומהר מאוד רץ הביתה.

תוך יומיים התפשטה השמועה כי בת הנסיך חלתה במחלה מיוחדת –

קצה האף שלה התארך והיא נעשתה דומה לטנגו. לא עזר דבר – לא

תרופות של הרופאים, לא לחשים של מרפאים, ולא תפילות של נזירים. אף

אחד לא הצליח לעזור. היפהפייה האומללה כיסתה את פניה בשרוול

רחב של בגדה, נעלה את עצמה בארמון ובכתה כל הזמן. והוריה ממש

השתגעו מהצער.

בסוף לפני שער ארמון הנסיך פורסמה מודעה

מי ירפא את בת הנסיך מהמחלה האיומה

יקבל אותה לאישה

כשהאיסאקו העצלן ראה את המודעה מיד רץ הביתה, לקח את המניפה המופלאה ובא אתה אל הארמון.

"אני יכול לרפא את הנסיכה" אמר כשרק נכנס לארמון.

המשרתים הובילו אותו אל הנסיכה. האיסאקו השתחוה עמוקות ואחר

כך דפק בצד אחורי של המניפה ולחש שלוש פעמים "אף תקטן! אף

תקטן! אף תקטן!"

האף של היפהפייה התחיל להצטמק, תחילה לשלוש אמות, אחר כך

לשתיים, ולאמה אחת, הקצה שלו התיישר והאף נעשה יפה כפי שהיה

קודם. והיפהפייה נעשתה עוד יותר יפה מאשר קודם.

לא הייתה ברירה והיא נאלצה להינשא להאיסאקו.

כך, בעזרת מניפת הקסם האיסאקו נעשה לאיש העשיר ביותר שבכפר.

הוא יכול היה עתה לאכול כל יום דגים מטוגנים עם אורז לבן כמה שרק

רצה, לטייל ימים שלמים בהרים והעיקר – לא לעשות דבר. וכך הוא חי.

יום אחד זלל לשובע, למחרת ישן בלי הפסקה, יום שלישי טייל באדמות

של הנסיכות, ואחר כך היה מתחיל מהתחלה.

ובאותו הזמן הרעם ישב בשמיים. ופתאום הרעם
ראה – משהו דקיק, אדום וחד נתקע בשמיים,
חודר ועולה למעלה. הרעם הופתע.
"זה דומה לגזר. אבל עוד אף פעם לא ראיתי שגזר
יצמח בשמיים, ועוד עם הקצה כלפי מעלה!" חשב
הרעם, והוא תפס חזק את הגזר בכפו.
"אי!" קרא האיסקו למטה על הארץ.

למרות שקצה אפו התרחק ממנו, הרי היה זה עדיין
קצה של האף שלו, ולהאיסקו המסכן כאבה
הלחיצה של הרעם. הוא מיד הפך את המניפה,
דפק בצד השני שלה וקרא מהר-מהר "אף תקטן!
אף תקטן! אף תקטן!"
ואמנם האף התחיל להתקצר, באמה, בשתי אמות,
בשלוש אמות..

אלא שהרעם החזיק חזק את קצה האף בידו, ומוכן
שהרעם היה חזק יותר מהאיסקו. האף נעשה
קצר יותר ויותר, אבל הקצה שלו נשאר בשמיים.
ומאחר שקצה האף לא יכול היה לרדת אל האדמה,
נאלץ האיסקו בעצמו לעלות מהאדמה לשמיים.
תחילה הוא קם על הרגליים, אחר כך אל קצה
בחנות שלו ואחר כך ניתק לגמרי מהאדמה.
ככל שהאף שלו נעשה קצר יותר כך האיסקו עלה
גבוה יותר. הוא עלה גבוה יותר מהבית, גבוה
מהעץ הגבוה ביותר שבגן, גבוה יותר מהעננים,
ובסוף הגיע עד השמיים.

אלא שהחור שדרכו עבר קצה האף היה צר מאוד
והאיסקו בעצמו לא יכול היה לעבור דרכו. וכך הוא
נשאר תלוי בקצה אפו תחת השמיים.
וכך הוא תלוי שם עד היום.

אך מהר מאוד כל זה נמאס לו, כי לא לעשות דבר
היה משעמם מאוד.

יום אחד האיסקו שכב בגן ופיהק משעמום. כדי
קצת להשתעשע הוציא מהחגורה את המניפה
שלו, הביט עליה וחשב "עד כמה רחוק יכול האף
שלי להתארך?"

ומיד נעשה יותר עליז. התיישב, דפק במניפה
ואמר שלוש פעמים "אף גדל! אף גדל! אף גדל!"
מיד קצה האף של האיסקו התכופף כלפי מעלה
והתחיל לגדול. גדל לאמה, לשתיים, לשלוש.
האיסקו דפק עוד פעם במניפה והאף גדל לשש
אמות, למטר אחד, שני מטר, שלושה. הוא נעשה
גדול מהבית, גדול מעצים הגבוהים ביותר שבגן.

הוא נמשך כל כך גבוה שהאיסקו
לא יכול היה מלמטה לראות את
קצה אפו. האיסקו שמח מאוד.
הוא התחיל לדפוק במניפה כמה
שהיה לו כוח. האף גדל וגדל, עלה
מעל העננים, גדל עד השמיים ועבר
דרכם.